

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

DIH-023-68(3)/13/AgŁ

Warszawa, 16 października 2013 r.

DECYZJA DIH-1/63/2013

Na podstawie art. 138 § 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz. U. z 2013 r. poz. 267), art. 1 ust. 3 i art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2009 r. Nr 151, poz. 1219 z późn. zm.) oraz art. 67a § 1 pkt 1 w związku z art. 2 § 2 i 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2012 r. poz. 749, z późn. zm.), w związku z art. 40a ust. 8 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych (Dz. U. z 2005 r. Nr 187, poz. 1577 z późn. zm.), Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – po rozpatrzeniu odwołania przedsiębiorcy Pawła Króla, prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą IZIZI Paweł Król w Łodzi, od decyzji Łódzkiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Łodzi z dnia 22 sierpnia 2013 r. nr 2/BA/2013 (nr akt sprawy: BA.056.30.2013), którą umorzono postępowanie w sprawie wniosku ww. przedsiębiorcy o rozłożenie na raty kary pieniężnej w wysokości 500 zł, wymierzonej decyzją Łódzkiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Łodzi z dnia 23 lipca 2013 r. nr 56/ŻG/2013 (nr akt sprawy: ŻG.8361.110.2013) za wprowadzenie do obrotu nieprawidłowo oznakowanych trzech partii wędlin oferowanych bez opakowań – uchyla zaskarżoną decyzję w całości i przekazuje sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji, tj. Łódzkiemu Wojewódzkiemu Inspektorowi Inspekcji Handlowej w Łodzi.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 23 lipca 2013 r. nr 56/ŻG/2013 (nr akt sprawy: ŻG.8361.110.2013), Łódzki Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej w Łodzi, zwany dalej „Łódzkim WIIH”, wymierzył przedsiębiorcy Pawłowi Królowi, prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą IZIZI Paweł Król w Łodzi, zwanemu dalej „stroną”, na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych (Dz. U. z 2005 r. Nr 187, poz. 1577 z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą o jakości handlowej”, karę pieniężną w wysokości 500 zł (słownie: pięćset złotych), z tytułu wprowadzenia do obrotu nieprawidłowo oznakowanych trzech partii wędlin oferowanych bez opakowań.

W wydanej decyzji, Łódzki WIIH pouczył stronę o możliwości i terminie wniesienia odwołania (14 dni od dnia doręczenia decyzji stronie, zgodnie z art. 129 § 2 Kpa), a także o obowiązku i terminie zapłaty kary (30 dni od dnia, w którym decyzja o wymierzeniu kary stała się ostateczna, zgodnie z art. 40a ust. 6 ustawy o jakości handlowej). Decyzja ta została doręczona stronie w dniu 25 lipca 2013 r.

Strona nie skorzystała z prawa do wniesienia odwołania, a więc decyzja Łódzkiego WIIH z dnia 23 lipca 2013 r. nr 56/ŻG/2013 stała się ostateczna w dniu 8 sierpnia 2013 r. i termin płatności kary pieniężnej upływał w dniu 9 września 2013 r.

Pismem z dnia 19 sierpnia 2013 r., które wpłynęło do Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Łodzi, zwanego dalej „WIIH w Łodzi”, w dniu 21 sierpnia 2013 r., strona zwróciła się z prośbą o rozłożenie na raty nałożonej na nią kary pieniężnej, proponując jej spłatę w ratach po 100 zł do końca każdego miesiąca, począwszy od września. Wniosek ten umotywowowała trudną sytuacją finansową.

Decyzją z dnia 22 sierpnia 2013 r. nr 2/BA/2013, na podstawie art. 67a § 1 pkt 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2012 r. poz. 749, z późn. zm.), zwanej dalej „Ordynacją podatkową”, Łódzki WIIH umorzył jako bezprzedmiotowe postępowanie w sprawie wniosku strony o rozłożenie na raty kary pieniężnej w wysokości 500 zł, wymierzonej decyzją Łódzkiego WIIH z dnia 23 lipca 2013 r. nr 56/ŻG/2013.

Pismem z dnia 2 września 2013 r. (nadany w polskiej placówce pocztowej operatora publicznego w dniu 3 września 2013 r.), strona złożyła do Prezesa UOKiK odwołanie od ww. decyzji, wnosząc o pozytywne rozpatrzenie przedmiotowego wniosku, co uzasadniła bardzo trudną sytuacją finansową.

Pismem z dnia 13 września 2013 r., Prezes UOKiK poinformował ww. przedsiębiorcę, że przed wydaniem rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w niniejszej sprawie, stronie biorącej udział w postępowaniu administracyjnym przysługuje, na mocy art. 10 Kpa, prawo do zapoznania się z aktami sprawy, a także wypowiedzenia się, co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Strona nie skorzystała z przysługujących jej uprawnień.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 40a ust. 8 ustawy o jakości handlowej, do kar pieniężnych, w zakresie nieuregulowanym w ustawie o jakości handlowej, stosuje się odpowiednio przepisy działu III Ordynacji podatkowej. Kary pieniężne stanowią dochód budżetu państwa (art. 40a ust. 7).

Ordynacja podatkowa stanowi w art. 2 § 2, że jeżeli odrębne przepisy nie stanowią inaczej, przepisy działu III stosuje się również do opłat oraz niepodatkowych należności budżetu państwa, do których ustalenia lub określenia uprawnione są inne niż wymienione w § 1 pkt 1 organy, a w § 3 tego artykułu, że organom, o których mowa w § 2, przysługują uprawnienia organów podatkowych.

Jak wynika z art. 3 Ordynacji podatkowej, pod pojęciem podatku rozumie się także niepodatkową należność budżetową (art. 3 pkt 3 lit. c). To ostatnie pojęcie jest rozumiane jako niebędące podatkami i opłatami należności stanowiące dochód budżetu państwa lub

budżetu jednostki samorządu terytorialnego, wynikające ze stosunków publicznoprawnych (art. 3 pkt 8). Kara pieniężna, określona w art. 40a ustawy o jakości handlowej, jest zatem niepodatkową należnością budżetową.

Stosownie do art. 67a § 1 Ordynacji podatkowej, organ podatkowy (w tym przypadku Łódzki WIIH), na wniosek podatnika (przedsiębiorcy Pawła Króla, prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą IZIZI Paweł Król w Łodzi), z zastrzeżeniem art. 67b, w przypadkach uzasadnionych ważnym interesem podatnika lub interesem publicznym, może:

- 1) odroczyć termin płatności podatku (kary pieniężnej) lub rozłożyć zapłatę podatku na raty;
- 2) odroczyć lub rozłożyć na raty zapłatę zaległości podatkowej wraz z odsetkami za zwłokę lub odsetki określone w decyzji, o której mowa w art. 53a;
- 3) umorzyć w całości lub w części zaległości podatkowe, odsetki za zwłokę lub opłatę prolongacyjną.

W niniejszej sprawie, decyzja Łódzkiego WIIH z dnia 23 lipca 2013 r. nr 56/ŻG/2013, wymierzająca karę pieniężną, na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej, została doręczona stronie w dniu 25 lipca 2013 r. Od decyzji tej, stronie przysługiwało prawo do wniesienia odwołania do Prezesa UOKiK, za pośrednictwem Łódzkiego WIIH w terminie 14 dni od dnia jej doręczenia. Strona nie skorzystała z tego prawa, a więc decyzja ta stała się ostateczna w dniu 8 sierpnia 2013 r. i termin płatności kary pieniężnej (wynoszący 30 dni od dnia, w którym decyzja o wymierzeniu kary stała się ostateczna) upływał w dniu 9 września 2013 r. Pismem z dnia 19 sierpnia 2013 r., które wpłynęło do WIIH w Łodzi w dniu 21 sierpnia 2013 r., strona wniosła do Łódzkiego WIIH o rozłożenie na raty nałożonej na nią kary pieniężnej, proponując jej spłatę w ratach po 100 zł do końca każdego miesiąca, począwszy od września, co umotywowowała trudną sytuacją finansową. Uwzględniając przepisy art. 67a Ordynacji podatkowej, organ pierwszej instancji uznał, że jedną z przesłanek, która musi występować w dacie złożenia wniosku o rozłożenie na raty należności budżetowej jest istnienie zobowiązania z tytułu należności budżetowej, tj. zaległości, rozumianej – w świetle art. 51 § 1 Ordynacji podatkowej – jako należności niezapłaconej w terminie płatności. Mając na względzie, że termin płatności kary upływał w dniu 9 września 2013 r., a wniosek strony o rozłożenie należności na raty wpłynął i był podstawą wszczęcia postępowania w dniu 21 sierpnia 2013 r., organ pierwszej instancji przyjął, iż w dacie złożenia tego wniosku zaległość jeszcze nie istniała, a więc nie istniał przedmiot postępowania.

Biorąc powyższe pod uwagę, decyzją z dnia 22 sierpnia 2013 r. nr 2/BA/2013, Łódzki WIIH umorzył jako bezprzedmiotowe postępowanie w sprawie wniosku strony o rozłożenie na raty kary pieniężnej w wysokości 500 zł, wymierzonej decyzją z dnia 23 lipca 2013 r.

Odwołując się od wydanej przez organ pierwszej instancji decyzji z dnia 22 sierpnia 2013 r. nr 2/BA/2013, strona wniosła o pozytywne rozpatrzenie przedmiotowego wniosku, co uzasadniła bardzo trudną sytuacją finansową.

Odnosząc się do powyższego, należy stwierdzić, że zasady stosowania ulg w spłacie zobowiązań podatkowych (w tym przypadku kary pieniężnej, jako niepodatkowej należności budżetu państwa) określają przepisy zawarte w rozdziale 7a działu III Ordynacji podatkowej.

Podkreślenia wymaga, że przepisy Ordynacji podatkowej, w zakresie ulgi w postaci rozłożenia należności na raty, przewidują możliwość rozłożenia na raty zapłaty podatku (art. 67a § 1 pkt 1) oraz zaległości podatkowej (art. 67a § 1 pkt 2), a więc odpowiednio: kary pieniężnej i zaległości powstałej na skutek niezapłacenia kary pieniężnej w terminie płatności.

W świetle tych przepisów, ulga w postaci „rozłożenia na raty kary pieniężnej” – jak sformułowała to strona we wniosku skierowanym do Łódzkiego WIIH – polega na rozłożeniu na raty podatku (art. 67a § 1 pkt 1 Ordynacji podatkowej), a nie, jak to błędnie przyjął organ pierwszej instancji, na rozłożeniu na raty zaległości podatkowej (powołując się jednocześnie błędnie w decyzji na art. 67a § 1 pkt 3 Ordynacji podatkowej).

Prezes UOKiK zauważa, że wniosek strony o rozłożenie na raty należności w postaci kary pieniężnej, wymierzonej decyzją z dnia 23 lipca 2013 r., wpłynął do WIIH w Łodzi i był podstawą wszczęcia postępowania w dniu 21 sierpnia 2013 r. Decyzja ta stała się ostateczna w dniu 8 sierpnia 2013 r. (licząc 14 dni od dnia doręczenia decyzji stronie, tj. 25 lipca 2013 r.) i termin płatności tej kary upływał w dniu 9 września 2013 r. (licząc 30 dni od dnia, w którym decyzja o wymierzeniu kary stała się ostateczna). Skoro strona złożyła wniosek (pismo z dnia 19 sierpnia 2013 r.), którego istotą było domaganie się rozłożenia na raty kary pieniężnej, przed upływem terminu jej płatności (przed 9 września 2013 r.), a więc należność ta istniała w dacie sformułowania żądania i wszczęcia postępowania (w dacie 21 sierpnia 2013 r.), to postępowanie w tym zakresie powinno zostać rozpatrzone merytorycznie, a nie, jak uczynił to organ pierwszej instancji, uznane za bezprzedmiotowe i umorzone.

Należy zaznaczyć, że ocena dotycząca przedmiotowości lub bezprzedmiotowości tego postępowania – jak wynika z dotychczasowego orzecznictwa sądownoadministracyjnego (por. m.in. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 7 stycznia 2009 r., sygn. akt II FSK 1413/07) – musi odnosić się do stanu prawnego i faktycznego istniejącego w dacie wszczęcia postępowania, zwłaszcza, że wniesienie żądania powoduje wszczęcie postępowania z mocy prawa, tj. bez wydawania przez organ aktu wszczynającego to postępowanie, a ocena istnienia przesłanek do uwzględnienia wniosku strony o przyznanie ulgi, jako odnosząca się już nie do zagadnienia przedmiotowości postępowania, ale do merytorycznej zasadności wniosku, musi uwzględniać stan sprawy istniejący w dacie wydania decyzji.

W ocenie Prezesa UOKiK, zaskarżona decyzja z dnia 22 sierpnia 2013 r., wydana przez Łódzkiego WIIH w oparciu o błędną ocenę stanu prawnego i faktycznego istniejącego w dacie wszczęcia postępowania w sprawie wniosku strony o rozłożenie na raty nałożonej na nią kary pieniężnej, narusza przepisy art. 6 i 7 Kpa, w związku z art. 67a § 1 pkt 1 Ordynacji podatkowej, w stopniu mogącym mieć istotny wpływ na wynik sprawy.

Zgodnie z art. 6 Kpa, organy administracji publicznej działają na podstawie przepisów prawa, a w myśl art. 7 Kpa, w toku postępowania organy administracji publicznej stoją na straży praworządności, z urzędu lub na wniosek stron podejmują wszelkie czynności niezbędne do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz do załatwienia sprawy, mając na względzie interes społeczny i słuszny interes obywateli.

Przy ponownym rozpatrzeniu sprawy w zakresie wniosku strony o rozłożenie na raty należności w postaci kary pieniężnej, należy w szczególności uzupełnić materiał dowodowy i dokonać jego oceny merytorycznej pod względem zaistnienia przesłanek ważnego interesu

strony lub interesu publicznego, o których mowa w art. 67a § 1 pkt 1 Ordynacji podatkowej. Należy w tym celu poinformować stronę o obowiązujących przepisach prawa i wezwać ją do przedłożenia dowodów na poparcie przedstawionych we wniosku argumentów, wskazujących na jej trudną sytuację finansową. Przed wydaniem rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie, należy powiadomić stronę o możliwości zapoznania się z aktami sprawy, a także wypowiedzenia się, co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań.

Prezes UOKiK, stosownie do art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, jest organem wyższego stopnia w stosunku do wojewódzkich inspektorów Inspekcji Handlowej. Wobec powyższego, w myśl art. 127 § 2 Kpa w związku z art. 1 ust. 3 ustawy o Inspekcji Handlowej, Prezes UOKiK jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania.

Zgodnie z art. 138 § 2 Kpa, organ odwoławczy posiada kompetencje do wydania decyzji, w której uchyla zaskarżoną decyzję w całości i przekazać sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji, gdy decyzja ta została wydana z naruszeniem przepisów postępowania, a konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie. Przekazując sprawę, organ ten powinien wskazać, jakie okoliczności należy wziąć pod uwagę przy ponownym rozpatrzeniu sprawy.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes UOKiK orzekł, jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie

Zgodnie z art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2012 r. poz. 270, z późn. zm.) od niniejszej decyzji przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, którą wnosi się w terminie trzydziestu dni od dnia doręczenia decyzji, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Z up. Prezesa Urzędu
Ochrony Konkurencji i Konsumentów
Małgorzata Kozak
Wiceprezes

Otrzymują:

1. Paweł Król
prowadzący działalność gospodarczą
pod nazwą IZIZI Paweł Król
ul. Aleksandrowska 38
91-151 Łódź
2. Łódzki Wojewódzki Inspektor
Inspekcji Handlowej w Łodzi
3. a/a